

Република Србија
ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА

Број: 010-01-00138/2011-01

Датум: 24.11.2011. године

Београд

Високи савет судства, одлучујући о приговору М.Ђ. из Београда у поступку преиспитивања Одлуке првог састава Високог савета судства број 119-05-00058/2010-01 од 14.06.2010. године, на основу члана 5. Закона о изменама и допунама Закона о судијама („Службени гласник РС”, број 101/10) и члана 29. Правила за примену одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука Првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности („Службени гласник РС”, број 35/11), на седници одржаној 24.11.2011. године, донео је

О Д Л У К У

ОДБИЈА СЕ приговор М.Ђ., а Одлука Првог састава Високог савета судства број 119-05-00058/2010-01 од 14.06.2010. године, **СЕ ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Подносилац приговора М.Ђ. је у моменту пријаве на оглас за избор судија у судовима опште и посебне надлежности у Републици Србији („Службени гласник РС”, број 52/09), била судија Привредног суда у Београду. Поднела је пријаву за Привредни суд у Београду, Привредни апелациони суд и Апелациони суд у Београду.

Одлуком Високог савета судства од 16.12.2009. године, подносилац приговора није изабрана за судију у судове за које је поднела пријаву за избор, а Одлуком од 25.12.2009. године, број 06-00-37/2009-01 у ставу I тачка 189. изреке одлучено је да Ђукић Марици престаје судијска дужност са 31.12.2009. године. Против Одлуке Високог савета судства од 16.12.2009. године, подносилац приговора је изјавила уставну жалбу 15.01.2010. године, и допуну уставне жалбе 23.02.2010. године.

Високи савет судства је донео појединачну Одлуку број 119-05-00058/2010-01 од 14.06.2010. године, којом је у ставу један изреке констатовано да је М.Ђ. престала судијска дужност са 31.12.2009. године, а у другом ставу изреке да се овом појединачном Одлуком замењује јединствена Одлука Високог савета судства број 06-00-37/2009-01 од 25.12.2009. године у ставу I тачка 189. изреке.

Против појединачне Одлуке број 119-05-00058/2010-01 од 14.06.2010. године, подносилац приговора поднела је жалбу уставном суду 23.02.2010. године, те допуне

жалбе 04.06.2010, 02.08.2010. и 18.08.2010. године, и предложила да се поништи Одлука Високог савета судства бр. 119-05-00330/2010-01 од 14.06.2010.

Жалбени разлози у жалби и допуни жалбе изјављеној Уставном суду Републике Србије, су следећи: подносилац проговора, између осталог, наводи да је приликом доношења ових одлука дошло до повреде одредаба поступка, да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено, због чега је дошло и до погрешне примене материјалног права, до повреде Устава и права гарантованих Европском конвенцијом. Наводи да је бирана за судију по ранијим прописима по којима судијска дужност није могла да јој престане, те да је требало да буде изабрана у одговарајући суд по новој мрежи судова који је преузео надлежност ранијих судова, потом да је одлуке донео орган који није конституисан, нити је одлучивао у саставу предвиђеним Законом о Високом савету судства.

У смислу одредбе члана 5. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о судијама, прописано је да ће Стални састав Високог савета судства преиспитати одлуке Првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности из члана 101. став 1. Закона о судијама у складу са критеријумима и мерилима за оцену стручности, оспособљености и достојности које ће донети Стални састав Високог савета судства, док је у ставу 3. прописано да се жалбе, односно уставне жалбе сматрају приговорима на одлуку Високог савета судства, те да о приговору одлучује Стални састав Високог савета судства.

У смислу одредбе члана 5. ст. 1, 3, 4. и 5. Закона о изменама и допунама Закона о судијама, Стални састав Високог савета судства је 23.05.2011. године донео Правила за примену одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука Првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности („Службени гласник РС”, број 35/11).

Комисија Високог савета судства је Високом савету судства поднела предлог да се приговор М.Ђ. одбије, а предлог је заснован на чињеницама које је Комисија у поступку у смислу одредбе члана 8. Правила утврдила, а на основу извештаја о раду за Марицу Ђукућ за посматрани период за 2006, 2007. и 2008. годину, те навода из изјаве коју је дала подносилац проговора на рочишту одржаном пред Комисијом Високог савета судства 27.07.2011. године, у присуству посматрача и јавности.

Известилац је на рочишту укратко изнела садржину оспорене одлуке Високог савета судства, као и разлоге наведене у приговору указујући да на рочишту пре свега, треба разјаснити наводе из проговора и доказе који су уз приговор поднети.

На рочишту, подносилац проговора је изјавила да Високи савет судства приликом одлучивања о реизбору, односно приликом доношења појединачне одлуке није имао на располагању доказе у погледу предмета који се у појединачној одлуци наводе. Поставила је питање на који начин је Високи савет судства без писмених доказа дошао до података за предмете који се наводи у појединачној одлуци. Што се тиче предмета Трговинског суда у Београду, П.бр.5553/07 и П.бр.1053/08, истакла је да је Високи савет судства навео да није показала довољан ниво стручности, конкретно „познавање процесног права у погледу правила о службеној употреби језика и писама у суду“. Навела је да су чињенице неистинито приказане у предмету П.бр.1053/08, да је у

појединачној одлуци наведено да је тужба у овом предмету одбачена, иако је она пуномоћнику тужиоца тужбу вратила на уређење, да је тужба уређена, након чега је донета пресуда у том предмету. Што се предмета 5553/07 тиче, тужба је одбачена, па је решење укинута од стране Вишег трговинског суда, да би предмет био окончан решењем да се тужба сматра повученом. Све што јој се ставља на терет у погледу наведених предмета је последица неправилног и нестручног тумачења одредби Устава, Закона о службеној употреби језика и писма, Закона о парничном поступку и Закона у судијама. Навела је да јој се у поступању у наведеним предметима не могу приписати било која политичка, или друга предубеђења, или предрасуде, да је објективно судила, и да странке због тога нису трпеле никакве последице, јер је решење по жалби укинута. Такође, навела је да је спорна чињенична аргументација везана за предмет П.бр.2101/06, да није злоупотребила институт застоја из члана 217 ЗПП-а, јер поступак пред Надзорним одбором „не представља процесну делатност“, како је то наведено у одлуци Високог савета судства. Навела је да је решење донето у складу са чланом 219 став 2 ЗПП-а, не како би се сачекао исход неке процесне делатности, већ да би била пружена могућност да Надзорни одбор одлучи о притужби, што је било целисходно у датом случају, а из разлога моралности. На крају је навела да Високи савет судства није смео да се упушта у оцену те одлуке, јер је персонално веће Врховног суда Србије 29.02.2008. године донело одлуку VIII Су 5/08, којом се утврђује да нема разлога за разрешење судијске дужности, чиме је прекршено правило *ne bis in idem*.

Ценећи све наводе из приговора, списе предмета, доказе из списка, извештај Трговинског суда у Београду о раду подносиоца приговора од 25.05.2010. године, усмену изјаву са рочишта подносиоца приговора и предлога Комисије да се приговор одбије, Високи савет судства налази да је:

Приговор НЕОСНОВАН.

Иако је у образложењу оспорене одлуке наведено да су се код подносиоца приговора разлози за сумњу образовали у погледу стручности и достојности, заправо су те сумње образоване у погледу стручности. У сагледаваном трогодишњем периоду, од 2006 до 2008. године, подносилац приговора је обављала дужност судије у Трговинском суду у Београду.

Критеријуми стручности, оспособљености и достојности су као остали услови за избор судије прописани чланом 45 став 1 Закона о судијама. Док стручност подразумева поседовање теоријског и практичног знања потребног за обављање судијске функције, оспособљеност подразумева вештине које омогућавају ефикасну примену специфичних правничких знања у решавању судских предмета. Подносилац приговора није испољила стручност у вршењу судијске функције, јер је у два предмета вратила на уређење тужбе које нису биле написане ћиричним писмом, а што је у случају предмета П.бр.5553/07 довело и до одбачаја тужбе.

Наиме, у увидом у решење III П.5553/07 од 20.07.2007. године, утврђено је да је подносилац приговора, као судија Трговинског суда у Београду одбацила тужбу тужиоца [REDACTED] д.о.о из Београда. У образложењу је наведено да је суд већ вратио тужбу са прилозима тужиоцу, ради уређења, на тај начин што ће се тужба доставити суду на српском језику и ћиричним писму, те како није поступљено по налогу суда донето је решење о одбачају тужбе.

Увидом у допис Трговинског суда у Београду III П.бр.1053/08 од 11.02.2008. године, утврђено је да је подносилац приговора, као поступајући судија, дала налог пуномоћнику тужиоца да уреди тужбу, на начин што ће вратити суду тужбу на српском језику, и ћириличном писму, у року од 8 дана.

Из свега изнетог, Високи савет судства је стао на становиште да је подносилац приговора оваквим поступањем повредила одредбу члана 10 став 1 Устава Републике Србије, којом је предвиђено да је у Републици Србији у службеној употреби српски језик и ћирилично писмо, а да се службена употреба других језика и писама уређује законом, на основу Устава. Законом о службеној употреби језика и писама предвиђено да је у Републици Србији у службеној употреби ћирилично писмо, а латинично на начин утврђен тим законом. Подносилац приговора је погрешно протумачила наведене уставне и законске одредбе, јер се службена употреба језика и писама односи само на употребу језика и писама у раду: државних органа, органа аутономних покрајина, градова и општина (у даљем тексту: органи), установа, предузећа и других организација кад врше јавна овлашћења (у даљем тексту: организације које врше јавна овлашћења), у складу са чланом 2 ставом 1 Закона о службеној употреби језика и писама, не и на употребу језика и писама од стране странака које се обраћају суду. То што наведене радње подносиоца приговора нису имале негативне последице на ток поступка (што је нормално, имајући у виду могућност жалбе другостепеном суду), не утиче на чињеницу да је подносилац приговора грубо прекршила права странака у парничном поступку, права која су зајемчена и Уставом Републике Србије.

Имајући у виду изнето, Високи савет судства сматра да у посматраном периоду подносилац приговора није испунила критеријум стручности. Из изнетих разлога, у оспораваној одлуци, није испунила услове за избор из члана 45. став 1 у вези са ставом 2 Закона о судијама, а у вези са чланом 14 Одлуке о критеријумима и мерилима за оцену стручности, оспособљености и достојности за избор судија и председника судова.

Из извештаја о раду Трговинског суда у Београду за 2006, 2007. и 2008. годину, утврђено је да је подносилац приговора остварила следеће резултате:

У 2006. години у П. предметима имала је укупно у раду 407 предмета, решено је пресудом 128, на други начин 104, укупно је решено 232, нерешено је остало 175, проценат испуњења норме је 86,25%. Од 90 одлука разматраних по жалби, потврђено је 54 или 60,00%, преиначено је 4 или 4,44%, укинута је 32 или 35,56%.

У 2007. години у П. предметима имала је укупно у раду 458 предмета, решено је пресудом 190, на други начин 109, укупно је решено 299, нерешено је остало 159, проценат испуњења норме је 102,4%. Од 79 одлуке разматране по жалби, потврђено је 56 или 70,89%, преиначено је 4 или 5,06%, укинута је 19 или 24,05%.

У 2008. години у П. предметима имала је укупно у раду 438 предмета, решено је пресудом 198, на други начин 107, укупно је решено 305, нерешено је остало 133, проценат испуњења норме је 109,71%. Од 133 одлуке разматране по жалби, потврђено је 97 или 72,93%, преиначено је 10 или 7,52%, укинута је 26 или 19,55%.

По ставу Високог савета судства разлози за сумњу не могу бити парцијално посматрани, селективно или изоловано у односу на укупне резултате рада и без сагледавања субјективних и објективних околности због којих су ти разлози настали.

Анализом укупних резултата рада у посматраном периоду Високи савет судства налази да је подносилац приговора имала задовољавајући квалитет у раду са аспекта процента испуњености оријентационе норме. Ипак, ускраћивање странкама елементарних права, попут права на употребе језика и писма ствара правну несигурност.

Дакле, у конкретном случају је утврђено да подносилац приговора испуњава услов у погледу оспособљености и достојности, али не испуњава услов у погледу стручности. Међутим, за вршење судијске дужности испуњеност критеријума оспособљености и достојности није само по себи довољно за уважавање приговора. Наиме, подносилац приговора мора истовремено испуњавати све услове прописане Законом о судијама, како опште, тако и остале услове прописане чланом 45 - у погледу стручности, оспособљености и достојности за вршење судијске дужности. Имајући у виду да подносилац приговора не испуњава услов у погледу стручности, то је само по себи довољан разлог за одбијање приговора и сходно томе, престанак судијске дужности.

Имајући у виду напред наведено, Високи савет судства ценећи и остале наводе приговора, налази да су неосновани, а да је оспорена одлука правилна и заснована на закону.

На основу изнетих чињеница, Високи савет судства је нашао да се неосновано приговором побија одлука о престанку судијске дужности Првог састава Високог савета судства, те је услед неиспуњености услова прописаних одредбом члана 45. Закона о судијама, те чињеници да је основано оборена претпоставка оспособљености, било места примени одредбе члана 101. став 1. Закона о судијама, а на основу коме је подносиоцу приговора престала судијска дужност са 31.12.2009. године, те је приговор одбијен и Одлука Високог савета судства број 119-05-00058/2010-01 од 14.06.2010. године, потврђена у смислу одредбе члана 29. Правила, а у вези са одредбом члана 5. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о судијама.

Ову одлуку потписује заменик председника Високог савета судства по овлашћењу председника Високог савета судства из Одлуке број 021-02-64/2011-01 од 12.09.2011. године.

**ЗАМЕНИК ПРЕДСЕДНИКА
ВИСОКОГ САВЕТА СУДСТВА**
Мирјана Ивић

Поука о правном леку:

Против ове одлуке дозвољена је жалба Уставном суду у року од 30 дана од дана достављања ове одлуке.

Д-на:

1. Подносиоцу приговора
2. Архиви Високог савета судства